

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Naš značaj.

Sloboda je nam značaj:
Déli izdajnik cekine,
Vrli sini domovine,
Vržemo ti jih nazaj!
Slóboda je nam značaj!

Nam značaj je silna moč:
Tujec tólpe v déžel vózi,
Rabi vero, s péklom grózi,
Glas odmeva v gluho noč —
Nam značaj je silna moč!

Sloga bratom je značaj:
Sěj sovraštvo, črt med brate,
Srd požéne, zlódej, záte,
Pride k tebi spet nazaj —
Sloga bratom je značaj!

V slogi slóbodni je moč:
Vera jedna, slôvo jedno
Družirôdne brate vedno
In izgine róbstva noč:
V slogi slóbodni je moč!

L. J. Zémški.

Gospod Matija in gospod Pavel po večerji.

Gospod Matija: Vidiš, kako je pomagalo, da sem v nedeljo oznanil, naj pridejo možje k meni po maši. Štirinajst naročnikov sem dobil za „Domoljuba“.

Gospod Pavel: Pojdi, pojdi s tako umazano agitacijo. Prižnica pač ni za take namene.

M. Za vse mora biti, — „cvek žegna mittelne“. No, saj je tudi župnik jo v nedeljo dobro zasolil.

P. Kaj pa je rekel?

M. Veš, ljudje so se jezili, da je dal naslikati samo jednega „rabeljna“ na podobo, predstavljajoče Kristusovo trpljenje. In tako jih je potolažil: „Ljubi kristjani, vi se jezite, da je samo po jeden rabelj na podobah. Jaz vam pa pravim, dosti je jeden, kajti če bi jih slikar več napravil, ne bi imel prostora na podobi. Vse bi nas moral naslikati, kajti mi smo vsi rabeljni, kajti vsi bičamo, kronamo in na križ pribivamo Kristusa s svojimi grehi. Amen.“

P. Res, prav po domače.

M. Mica! en liter nabržanke. — Ti Pavle! spet imam novo misel; moraš mi pomagati.

P. Kaj pa je zopet.

M. Ti veš, v naši čitalnici so samo liberalci. Oni imajo tam „commando“, še celo na „Brusa“ so naročeni. Jaz bom pa ustanovil „Rokodelsko društvo“, h kateremu bomo polagoma privabili večino udov čitalničnih. * * mi je že rekel, da nima nič zoper to idejo, — boš videl, da bo šlo.

P. Čitalnica je národno društvo, dokler bom tu kapelan, bom njen ud.

M. Tako; ali ne veš, kaj se je zgodilo tistej gospej, ki je v Ljubljani prosila cerkvenega dostojanstvenika, naj pride v čitalnico, kjer se bode nedolžni mladini obleka delila.

P. Jaz nisem za svoje „više“ odgovoren; moje geslo je: Bog in narod.

M. V čitalnici pa nimajo Boga.

P. Saj tudi ni treba povsod vere vmes „štuliti“. V cerkvi Bog, v čitalnici narod — to ni nobeno protislovje.

M. Če ne bi bil ti tudi gospod, rekel bi ti „osel“.

P. Hvala za tak lep priimek!

M. Res ujeziš človeka s svojo trmo. Na — le pij!

P. To je še jedino, kar naju združuje — kozarček vinčka.

M. Trč — izprazniva! Zdaj bodeva pa še „eno lojtro“ istrijanca.

P. Matija, kaj meniš, kako zve Vrhniški Matevž, kar o njem v „Brusu“ stoji?

M. Bere ga; ne misli, če mu „Caviar“ ni prehud, da bi se mu „Brus“ studil.

P. Pa korajžen je pa ta Matevž, kako imenitno poslano je s Petrom za „Brusa“ skoval.

M. Jaz se ne spoznam; ne vem, komu bi verjel. Matevž vendar ne bo lagal.

P. No, saj praviš: „cvek žegna mittelne.“ „Brus“ ima priče, da sta Peter in Matevž v gostilni zatrjevala, da je dobil „Brus“ 600 goldinarjev od nekega liberalnega Slovence, da mu je bilo mogoče začeti shajati.

M. Morebiti sta pa pozabila, ker sta „im Eifer des Gefechtes“ govorila.

P. Baje sta tudi trdila, da ima „Brus“ samo osem-deset naročnikov.

M. Veš Pavle, pustiva to. Bodo že sami se iz zadrege spravili.

P. Vidiš, če tako politikujeva, nama najedenkrat čas mine. Daj še kaj, da si želodec pogrejeva.

M. Saj gre res že spet na polnoč. Mica, danes nama pa daj „tropinovca“. To ti je dobra kapljica, mi jo je Muhova Jerica poslala.

P. Ta pa res pogreje; še jednega mi natoči.

M. Tako! — Zdaj pa v posteljo. Adijo!

P. Pa dobro spi. Servus!

Kočijaž: Vidiš, to pa zopet moj gospod z ovsem za konje ne šteti.

Lakaj: Rad verjamem, saj se to na tebi vidi.

Nekdaj — sedaj.

Na vasi pod lipo vaščani
V nedeljo popoldne sedé,
O nekdanjih časih in zgodbah
Med saboj živo govoré.

Na lipino deblo naslonjen
Povzdigne mi starec svoj glas:
Krivice so nekdanj nas trle,
Sedanji ni zboljšal se čas.

Otroke Turčin nam je ropal
V pogin nam jih vzrejal in kvar,
Sovraga ni hujšega bilo
Kot bil nam je — sin — janičar.

I zdaj se osvajajo sini
Od drznih in tujih nam rok,
Da nad janičarji — Turčini —
Kaj reči čem? — Sili me jok.

Pri ljudskem štetju.

Komisar: Ker ste omožena, zakaj ni tukaj zapisan tudi vaš mož?

Žena: Prosim, on ni doma, je že leto dni zaprt.

Največja svetnika v pratiki sta gotovo sv. goska in sv. bariglica, djal je moj oča. Najdeš ju v pratiki v predzadnjem meseci leta. Svetkovali smo ju lansko leto i mi z veliko žlico. Da je pri izbornej pala marsikatera soljena, si lahko misliš ljubi „Brus“. Prijatelj, dobrovoljček pripovedoval je tudi jedno o gorenjskih „Pragarjih“, ali kakor jih v Ljubljani nazivljejo „navžarjih“. Četvorica njih potovala je v koroških Nemcih. V svesti, da so pravi pravcati kozli, romajo vračajoč se domov konečno tudi na sv. Višarje, da se tam razbremenene godčevskih svojih grehov. Slučaj nanese, da nalete na spovednico, v katerej je spovedoval trd Nemec, duhovnik. Prvi na vrsti je klarinetist, ki se obtoži svojih grehov, seveda v domačem svojem jeziku. Nemški spovednik, ki ga ni umel, upraša: „Bos ist“? Godec pa meneč, da naj pride v prvo k spovedi basist, zavrne: „Basist je tam v cerkvi, ga pa pokličem. Spovednik nato: „Bos“? I gospod, bas in vse drugo orodje smo pustili tam za vrati! Duhovniku menečemu, da hoče šepavi godec norce briti iz njega, dosadilo je to, da zarentači nad ubogo slovensko paro: „Marš!“ „A tako, marš bi radi? No ga bomo pa uredili!“ Pa ustane ter hiti k svojim ostalim tovarišem. So li nato res svirali koračnico v cerkvi, tega šegavi pripovedovalec ni poročil.

Harambašič.

Dopisi.

Iz Ormoža 11. januarja. [Izv. dop.] Če se že na Kranjskem in Goriškem ne more več ohraniti mir mej rodoljubi, zakaj bi v tem Slovenska Štajerska zaostajala, zakaj bi neki ona delala izjemo? Tako mislili so naši „Mahničji“ in srečno so dohnali, da je črv nesloge, ki je last Slovencev, začel tudi v nas glodati na podlagah, na katerih je bilo zgrajeno poslopje složnega delovanja za narodno življenje. — Jaz imam sicer le naš okraj pred očmi in bi iz srca želel, da bi nesrečna nesloga ne segala čez meje našega okraja, a dozdeva se mi, da se tudi drugod hoče zanetiti ogenj pogubnega razpora, zato naj si dotičniki vzamejo moje današnje vrstice v svarilen vzgled.

Če radi takih neznosnih razmer iščemo krivca tam, kjer zares tiči, dregnemo le v sršenovo gnezdo, akoravno fakta prejasno govori, da so posel, ostuden posel sejanja nesloge povsod prevzeli strastni konservativci, oni tudi v nas ta posel z njim lastno strastjo oskrbujejo.

Te rane sem se jako nerad dotaknil, ali ker je stvar že postala javna, zaman bi bilo prikrivati jo in žal, da ni upanja, da bi se poprejšnje veselo in složno delovanje v našem okraju tako hitro vrnilo.

V poslednjem času ugnezdil se je v nas poguben absolutizem in mi, ki smo opozarjali z dobrim namenom na njega nevarnost, govorili smo le gluhim ušesom; razburjale so se strasti in končno prišlo je do katastrofe. Mi, ki počenjanja naših konservativcev tu in tam nismo odobraval, prišli smo v njih v nemilost, začeli so nas prezirati pri raznih volitvah, češ, da smo liberalci, ki baje ne dobajamo v ta ali oni zastop; bili bi oni radi sami mej seboj, da bi ložje delali, kar bi hoteli. — In zares, dosegli so, da v okrajnem zastopu nemajo več prostora za narod zaslužni možje; pri nadomestovalni volitvi urinili so fanatika duhovnika v okrajni šolski svet, kjer sede zdaj trije duhovniki, kar nikjer drugod ne najdemo; poskusili so, da bi se „Slovenski Narod“ za Ormožko čitalnico več ne naročil, na zahtevanje duhovnih fanatikov imeli bi se po pristranski vodjenih disciplinarnih preiskavah kazenskim potom premestiti narodni učitelji; Središčanom, ki imajo gotovo zasluge za narodni razvoj v ormožkem okraju, začeli so metati polena pod noge; enakih činov, najnovejših poskušanj strastij naših konservativcev našel bi še lahko več, a mislim, da že navedeni slučajji karakterizujejo te ljudi. — Vse to uprizoril pa je večinoma še le pred kratkim k nam importirani nekdanji zloglasni Kamniški pater, in sicer pod pokroviteljstvom vodje Ormožkih Slovencev, kojemu se je ta fanatik tako hitro prikupiti znal.

Srečno obžalovati mora vsak rodoljub, da se je v nas kaj takega zgoditi moglo, da se ni hotel poslušati glas razuma, ter da je prevladala slepa strast; tej strasti udal se je naš bivši vodja, ne da bi pomislil, da takega postopanja ne more odobravati noben rodoljub, ker tako postopanje ne koristi narodni stvari, pač pa jej utegne škodovati. Ni se pomislilo, da v nas tudi ni nemogoče, da pride zopet tepežni dan, a takrat bode prepozno, da se oklepamo drug družega, ki se zdaj razdružujemo po nepotrebnem.

Tisti, ki so našega vodjo poznali iz njegove preteklosti, ne bi se nadejali, da bode on kedaj pomagal gojiti neslogo mej nami, namesto da bi s svojo avtoriteto svetoval izogniti se vsemu, kar bi jo utegnilo prouzročiti in on, ki nas je v poslednjem času hotel rabiti kot orodje, postal je zdaj sam orodje konservativnih fanatikov, ki

so mu zdaj že vzrastli čez glavo s svojo brezozirno poželjivostjo gospodstva nad narodom. — In če pogledamo, koga ti ljudje imajo za seboj, vidimo, da jim le malokdo sledi iz prepričanja, nekaterim gre za prijateljstvo, druge vežejo na nje službeni oziri in kar še potem preostaje, je vse golo klečeplazstvo, prave marijonete.

Če se ne motim, bilo je leta 1874., ko sem našega vodja našel pri pripravah za državnozborske volitve pridno delovati na strani Mladoslavencev pod praporom: „Vse za narod in napredek“, kdo bi si takrat mislil, da bodo mu tiste napredne ideje, za katere se je takrat bojeval, še jedenkrat zoperne; kdo bi si takrat mislil, da bode on kedaj posegel po jezuitskih sredstvih, da z njimi pomaga klerikalnemu fanatiku podirati, kar se je s težavo zidalo; kdo bi si takrat mislil, da se bode on kdaj družil s človečetom, kateremu velja načelo, da je Rim prva točka, da potem dolgo dolgo nič ne pride, a naposled v daljni megleni perspektivi še le — narod slovenski; kdo bi takrat mislil, da zamore tako človeče našega vodjo, katerega smo mi z enako gorečnostjo ljubili in se pod njegovim vodstvom bojevali proti nasprotnikom, premotiti, da nas zdaj sovraži in na mesto, da bi bil nam vsem jednako pravičen, pravičen je le svojim ožjim pristašem. — In to vse pouzročil je človek, o katerem ob času, ko smo se trudili in bojevali, da smo naš okraj rešili nemčurskega jarma, ni bilo ne sluha ne duha, a zdaj se ta s skrajnim jezuitskim izdajstvom utihotapi v razne naše zastope, sejaje tam neslogo, teptaje naše s složno borbo dosežene uspehe na narodnem polji. Narodne razmere v našem okraju bile so poprej dobre, kakor malokje, vse nas je zavidalo na naših z uzorno disciplino doseženih uspehih, a osoda nam ni dala dolgo veseliti se teh uspehov; razdružil nas je volk v ovčji obleki, ki se je priklatil od daleč iz njemu tesno postalih samostanskih zidin, in dokler bode ta mej nami, miru in sloge ne bode.

V takih žalostnih razmerah pričelo se je za Ormožke Slovence novo leto in ko sem na starega leta dan poslušal v naši čitalnici voščila in želje našega vodje, naj bi se narodne razmere v novem letu v Ormoži in v okraju zboljšale, prepričal sem se, da je od uzvišenega do smešnega le jeden korak. — Bi li prišlo v našem okraju tako daleč, kakor žalibog je, če Vas ne bi duhovni fanatik pridobil za svoje ostudne namene? on Vas še danes zlorabi, hujša Vas proti nam, ki smo Vam sploh bili zvesti soboritelji. — Vi bi imeli dolžnost zabraniti podlo počenjanje Vašega ljubljenca. Tega niste storili, ampak ste še pomagali, da se tudi v nas zdaj predstavlja žaloigra „domači prepir“. — Vi se zdaj, ko ste ogenj razpora pomagali uneti, delate nedolžnega in želite, da naj bi se v nas na bolje obrnilo. To želimo iskreno tudi mi, a če bode tisti, ki je v prvi vrsti razpora kriv, tudi za naprej še Vaš najmerodajnejši svetovalec, potem so Vaše novoletne želje brez vsake vrednosti in če bi te Vaše želje poduprli tudi s solzami, zmatrati bi mi morali te solze le za — krokodilove solze.

A. Tu Vam vračam petak, ki ste mi ga zadnjič posodili.

B. O saj sem že pozabil nanj.

A. Vraga, da tega nesem poprej vedel!

Na plesu.

- Gospod Potokar z vami najrajše plešem kadriljo.
 — Zakaj baš kadriljo?
 — „Ker mi pri tem plesu najmanjkrat stopite na nogo“.

Čast, komur čast.

Te dni čitali smo vest, kako je Ljubljansk zdravnik, ki je bil nedavno šel v Berolin po modrost, tam nekje pri Borovnici revmatizem v členkih s kuhanim vinom mrcvaril. Ta način zdravljenja je gotovo nov in popolnoma izviren in rečeni doktor gotovo zasluži naše priznanje. Zato ga imenujemo svojim častnim sotrudnikom, mesto diplome pa mu posvetimo pokojnega Kurnika pesem o „Gomiljskem zdravniku“, katera slove:

V Gomilji bil je kdaj zdravnik,
 Nikogar ni ozdravil;
 Če bil je tudi zdrav bolnik,
 Na noge ga ni spravil;
 Bolné za zdrave je spoznal,
 Za zdrave pa se grozno bal,
 Brez šal!
 Oj oj, aj aj, oj oj, aj aj,
 Zdaj ni zdravnika takega
 Ni ga!

Kdorkolj zašel mu je v roké,
 Je moral kri preliti,
 Izšel je vse ko arenke,
 Se mogli se postiti;
 On pa se z vincem je krepčal,
 Ko kapljo spraznil je bokal
 Do tal.
 Oj oj, aj aj, oj oj, aj aj,
 Zdaj ni zdravnika takega
 Ni ga!

Katerim ni dišala jed,
 Je svetval jim čiščenje;

Kdor ni po tem prišel v red,
 Mu dal je za potenje;
 Od zunaj je kaj rad flaštral,
 Divjino pridno porez'val
 In žgal.
 Oj oj, aj aj, oj oj, aj aj,
 Zdaj ni zdravnika takega
 Ni ga!

Dekletam ni dajal zdravil
 Vedril jim je glavice,
 Skrivnosti take jim drobil,
 Da speklo jih je v lice.
 Tako je mož, zdravnikov cvet,
 Skrbel za ta in oni svet,
 Več let.
 Oj oj, aj aj, oj oj, aj aj,
 Zdaj ni zdravnika takega
 Ni ga!

Pretekel ni nobeden dan,
 Da ni se kdo odlomil;
 Cerkenikom poboljšal stan,
 Zaslužka jim naklonil;
 Solznih jim rekel je očes:
 Bolezen bila je zares
 „Maliös!“
 Oj oj, aj aj, oj oj, aj aj,
 Zdaj ni zdravnika takega
 Ni ga!

Na kmete šel je vsekdar rad,
 Dišale so mu krače,

Prinesel dostikrat je gnjat
Seboj in kos pogače,
Čez to pa še gotovi groš;
Vse stisnil je premodri mož
V svoj koš.

Oj oj, aj aj, oj oj, aj aj,
Zdaj ni zdravnika takega
Ni ga!

Kjerkoli on je obtičal,
Se držal je ko smola,
Poprej iz mesta ni ustal,
Prem ni ga bila volja,
Če bil bi tudi sam župan
Alj fajmošter ali kaplan
Bolan.

Oj oj, aj aj, oj oj, aj aj,
Zdaj ni zdravnika takega
Ni ga!

Njegovi ključ al' pelikan
Ne dá se prehvaliti,
Celé zobe je drel iz škranj,
Potem so šli nagniti;
Zavil je ključ in zdajci hrust
Prinesel zob je in čeljust
Iz ust.

Oj oj, aj aj, oj oj, aj aj,
Zdaj ni zdravnika takega
Ni ga!

Prišla pa po-nj je grenka smrt
Strašno sta se metala!
Al mogel je pod rušev pert,
Ž njim vednost je zaspala;
Gomiljčani se veselé,
Enakega si ne želé
Dosle.

Oj oj, aj aj, oj oj, aj aj,
Zdaj ni zdravnika takiga
Ni ga!

Pred letom so dobrotniku
Postavili spominek,
Načrkali popotniku
Sledeči opominek:
„Mojster-skaza oj! tù leží,
Vsakteri naj od tod beží,
Miži!“

Oj oj, aj aj, oj oj, aj aj,
Zdaj ni zdravnika takega
Ni ga!

V. Kurnik.

Redka darežljivost.

oooooooooooooooo

To je vsota, katero je za izvrstni koroški list „Mir“
podpisal vzgledni rodoljub, deželni odbornik
in graščak

Oton Detela.

Ljudska štetev.

Hišni gospodar: Kaj vam v glavo pade, da zapišete
v rubriko „domače živali“: Jedno prase. Kje ga pa
imate?

Stranka: Prosim, gospod, danes ga že več nemamo,
a na Silvestrovo smo ga imeli, in sicer za
večerjo.

Zakletev.

Stari Jakob je zaklel se
Zadnji dan predpusta,
Da nikdar on več čaše
Ne bode zvrnil v usta.

In zares drži se dobro,
Ni ne vidi čaše,
Ker ga pije prav junaško,
A pije le iz — „flaše“.

N.

Z vežbališča vojaških novincev.

(Resnična dogodba iz Banata.)

Pazljivemu opazovalcu bode gotovo še izvestno, da
so morali naši novinci, učeči se v marširanji, roki kri-
žema na hrbtu držati.

Stotnik Grundbauer prišedši na vežbališče, vidi, da
nekateri mladih junakov nemajo rok sklenenih; ne znajoč
polkovnega jezika upraša svojega narednika: „Sie, wie
heisst Arm (arm) auf slawisch?“

„Siromak, Herr Hauptmann“ — bil je odgovor.

Na mah počne stotnik kričati: „Siromak nátrag,
siromak nátrag!“ (mesto ruke nazaj).

In glej čudo, kar ti obstane jeden iz oddelka in
neče naprej!

„Što češ?“ zagromi stotnik nad njim.

„Ah, gospodine kapétan“, odgovori na vsem životu
tresoč se novinec: „Ja velik, zdravo velik siromak!“

Kajtimar!

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

V „Slovenci“ začel je „Kmetški listkar“ postavljati svojo luč na polovnik. Kar „prima furia“ zakadil se je z zavihanimi rokavi v mojo malenkost. Zadnjič sem se mu malo odzval in zdajci bil je ogenj v strehi. V poslednjem svojem listku (?) imenuje me viteza žalostne postave in očita mi celó, da imam bolehné mozgane, da o „kosmatih ušesih“ in družih tacih ljubeznjivih nadevkih niti ne govorim.

„Kmetškega listkarja“ ljubeznjivosti me neso prav nič iznenadile, kaj družega niti pričakoval nesem, kajti: „Ein Schelm, der mehr gibt, als er hat.“ In „kmetški listkar“ nema mnogo na razpolaganje, on le z nožem svojo repo beli, in še to jako okorno.

Kar se tiče izraza „vitez žalostne postave“, opažam le toliko, da je to že jako obrabljen izrek, in le spričevalo ubožnosti za „kmetškega listkarja“, da ni našel družega, vsaj nekoliko izvirnega nadevka. Beseda „vitez“ je meni nasproti vrhu tega jako nesrečno izbrana, kajti za tako plemstvo nemam talenta, žalosten pa sem v resnici, kadar čitam „kmetškega listkarja“ okorne proizvode, ki mi glasno trobentajo, da bi njih pisec bolje pogodil, ko bi bil v roke vzel motiko, ali pa celó zaničevano teslo.

Ker „kmetški listkar“ govori tudi o mojih bolehnih mozganih in se ni nikjer izkazal, da ima zdravniško sposobnost in pravico, delati razne diagnoze, zaradi tega mi ne sme zameriti, ako mu prav tiho na uho povem, da je v tem oziru pravi „Curpfuscher“ in da mu prav nič ni treba, skrbeti se za moje mozgane, marveč gleda naj, da bodo njegovi v redu.

Kadar bode to srečno dosegel, potem si bode svest, da se s par frazami o liberalcih, brezverstvu, s par psovkami in z raznim zavijanjem ne zvabi niti vrabca s strehe. To vse je zastarel smodnik, ki je že davno izgubil vso moč.

„Kmetški listkar“ bil je toli laskav ali pa smešen, da doslovno piše: „Sicer sploh ni v Slovencih navada odgovarjati tako obskurnemu lističu, kakor je „Brus“ in s tem, da se mu odgovarja v kakem drugem listu, utegnil bi kdo misliti, da „Brus“ res še kako pametno zine.“

Kolikor vrst, toliko abotnostij! Čemu se sklicavati na navade v Slovencih, kadar se stvar suče o časnikarski polemiki? Ako je naš list res tako obskuren, zakaj mu je „kmetški listkar“ posvetil cel listek, obsezajoč lepo število vrst, katerih pa se mi ni ljubilo šteti tako natančno, kakor on moje? Zeló hvaležen pa sem mu na opazki, da bi vsled listka v „Slovenci“ utegnil kdo misliti, da „Brus“ res še kako pametno zine. To se v resnici dogaja in ljudje večkrat pravijo, da je „Brus“ v tej ali oni številki v črno zadel, o „kmetškem listkarju“ pa doslej na svojo veliko žalost kaj takega še nesem slišal.

Vsi ti skoki „kmetškega listkarja“ bi me pa ne bili ugreli, da ni naposled postal nesramen, očitajoč mi laž. To pa zaradi Vrhniških gospodov kapelanov in uprav jezuitskim načinom. Pripoveduje namreč, da si je „Brus“ na celem izmislil, kar sta rečena kapelana govorila o „Brusu“ in da je uredništvo k poslanemu popravku pač dostavilo, da je vsak dan pripravljeno s pričami dokazati, da se je to res govorilo, a tega pa vendar ni reklo, da je pripravljeno s pričami dokazati, da sta ravno vrhniška kapelana to trdila.

Človek v naravnem duševnem ravnotežju bi mislil, da se dostavek k popravku tiče neposredno le oseb, ki so popravek poslale, a ker ima „kmetški listkar“ v tem oziru svoje kmetške nazore, bodi mu povedana, da sta baš Vrhniška gospoda kapelana „o Brusu“ tako govorila in da je naše uredništvo vsaki dan pripravljeno svojo trditev dokazati s pričami.

Stavek: „Sicer je pa že to jako najivno javno v listu kako vredništvo popraševati, koliko podpore in če jo ima kak list?“ mi je pa prava zastavica. Kaj je mislil pisec s temi besedami in kdo in kje je popraševal? V bodoče bi bilo pač dobro, ko bi „kmetški listkar“ svojim listkom prideval obširen komentar, da ga bodo čitatelji vsaj umeli.

Vsa perfidna taktika „kmetškega listkarja“ kaže se v stavkih: „O Brusovi“ podpora bi pa že mi tudi znali katero povedati, a privatnih pisem ali pogovorov ne obešamo tako radi na zvon, kakor imajo s tem sport „Brusovi“ pomagači.“ Kaka farizejska podlost tiči v teh besedah! Zakaj hkratu tako skromni in prizanesljivi, ko to vendar sicer ni Vaša navada? „Brusu“ ne treba skrivati niti privatnih pisem, niti zatajevati kakeršnih koli pogovorov. Kar veste in kar imate v rokah, le slobodno z vsem na dan! A tega ne morete, poskušali ste pretiti, češ, grozne stvari imamo v ozadju, a nedorasel otrok z obema rokama lahko otiplje, da ste Vi nesramno lagali. To je Vaša sedanja sistema, to Vaša taktika, to pa tudi uzrok, da vse Vaše klevetanja nahaja le gluha ušesa in da je Vaše preklinjanje in rotenje, za nas le — reklama.

Kakor pravijo, tudi lagati ni lahka stvar. Kdor laže, mora imeti dober spomin in mora biti spreten. Kdor pa nerodno, neumno laže, tega ulové pri prvi priliki in smeje se mu in pomiljujejo ga. Ta usoda zadela je v polni meri tudi ubožnega „kmetškega listkarja“, ki ima sicer veliko domišljavosti, a se je z resnico sprl in ima za par in tudi več lažij neobčutljivo vest. To je trda beseda, a osnovana, zaslužena tako dolgo, dokler „kmetški listkar“ ne bode objavil privatnih pisem in pogovorov, tikajočih se „Brusa“, s katerimi je hotel strašiti. „Also, heraus mit der Fuchtel!“

Naposled imam se lepo in cfrasto zahvaliti „kmetškemu listkarju“ na ljubeznivem stavku: „Muzloviču praviti, ali pa naši sivki v hlevu, je blizo taista.“ Ali ni to lepo in plemenito povedano? Čujte, tako pišejo fino omikani „Slovenčevi“ gospodje, propovedovalci vere, ljubezni! No, seveda, gospodje, ki tako slastno pišejo o gnoji, gnojnici, gnojiščih itd., svoje ljube sivke ne morejo pogrešati, v njih je sivka stalna „figura“, v sivki je koncentriran ves njih dovtip. Po tej figuri nadejati se nam je še bolj drastičnih, kajti sivkasti talent je očividni, volja prava, ukus pa ima tudi pristni duh po hlevu. Torej le pogumno po tem potu naprej, jaz bodem vsako jednako olikanost točno potrjeval in zagotavljam že naprej, da „kmetškega listkarja“ ne bodem stavil nikdar niti s sivko niti s sivcem v isto vrsto. „Wir Wilden sind halt doch bessere Menschen!“

V Trnovem.

Jaka: Si li čul, kako je bil g. Trtnik hud? In ti si ga razdražil s svojim izrekom: „Gosp. Trtnik že ve, zakaj tako dela.“

Tone: To ni vender prav nič razžaljivega. Ali naj bi bil mari rekel: „Gosp. Trtnik ne ve, zakaj tako dela. Kaj pa Kačar?“

Jaka: Razkačen je. A gospod Andrej?

Tone: Gospod Andrej hodijo k Bergantu v stransko sobo, da svoje vernike utrjujejo v veri.

Jaka: Torej bodo venderle župnik?

Tone: Seveda župnik, a ne v Trnovem, ampak župnik „in — spe“.

Novomašnik.

Slovesno zvonovi
Z zvonika doné,
V okrášeno cerkev
Vaščanje hité.

Na dičnem altarji
Mladenič stoji,
Da Stvarniku prvo
Daritev darí.

Pač čvrst je in krasen,
Pa oh! takó bled. . .
Z obraza mu čitaš
Odpóvedi sled. . .

In orglje slovesno
Po cerkvi vréé,
In svete se pesmi
Pobožno glasé.

Veselo je ganen
Vsaktéri vaščán,
Ponosen, da srečni
Doživel je dan.

Le deklica v kotu
Le-tam se solzi,
In ličice nežno
Bledi jej, bleđi. . .

O, naj ji le tone
V bridkósti srcé,
Na grob svojih nádej
Preлива solze! . . .

Tehomil.

Dnevni utrinki.

Naši klerikalci storili so „odločen korak“. Preteklo nedeljo so pri sv. Jakobu, pri sv. Petru in pri oo. frančiškanih prečitali z lece neko izjavo, v kateri grmé in bliskajo proti „Slovenskemu Narodu“, ker se je osmelil, napisati nekoliko kritičnih besed o duhovniku muru, ki je po Ljubljani pri „ofrih“ denar nabiral za mure v Afriki. V vseh treh cerkvah rotili so vernike, da bi nastopili kot agitatorji proti omenjenemu listu. A ta izjava ne bode donášala sadu. Vsak trezno misleč človek čuti, da je taka izjava le zloraba lece. Kdor količkaj pozna tožne naše razmere, preverjen je izvestno, da imamo Slovenci najmanj povoda denar pošiljati v Afriko, kjer se bogata naroda Angležev in Francozov, poleg njih pa še Italijani, Nemci in Portugalci kosajo za zemlje in kjer je robstvo že odpravljeno.

Mi imamo doma bednih ljudij, prave robe, ki morajo služiti nemškemu „Schulvereinu“, „Südmarki“, ali pa društvom, kakeršno je bilo „Pro patria“, sedaj pa njena naslednica „Lega nazionale“. Le pogledjte, koliko dece nam odpelje vsako leto nemški „Schulverein“ v narodno robstvo! Z novci, ki jih je o. Suror odnesel od nas, vzdrževalo bi se v nas lahko par narodnih šol, v Sudanu pa se bodo izgubili liki kaplja, ki pade na razbeljeno železo.

Drugi, imoviti narodi, izumljajo zaščitne carine, da ne prihajajo tuji proizvodi v deželo in ne odvajajo denarja iz dežele, v nas pa se dosledno odpirajo vedno nove struge, po katerih gre denar v inozemstvo „auf Nimmerwiedersehen“. In kadar že druga sredstva ne vlečejo več, nastopiti mora duhovnik mur, da ljudje zaradi znatiželjnosti malce globeje posežejo v žep. Kjer je prava pobožnost doma, ne treba take eksotične reklame, ki se ne strinja s cerkve dostojnostjo.

Zatorej javno mnenje odločno obsoja to izjavo, ker je bila le plosk v vodo. Gospodje z izjavo neso dosegli družega, nego da se je zopet potrdil izrek: „Jederman hat das unveräusserliche Recht sich nach Belieben zu blamiren.“

A-hacelj: Ali sta čitala Kalanov popravek, po katerem bi on bil nedolžen, kakor znani „Lihov koš“?

B-hacelj: Seveda sva čitala, kar smejala sva se na tolikej drznosti. Posebno pa v onem stavku, ko se Kalan sklicuje na škofa Pogačarja.

C-hacelj: Kalan in Pogačar! Jaz samo toliko vem, da bi Kalanu greben ne stal tako po konci, ko bi bil še živ Pogačar.

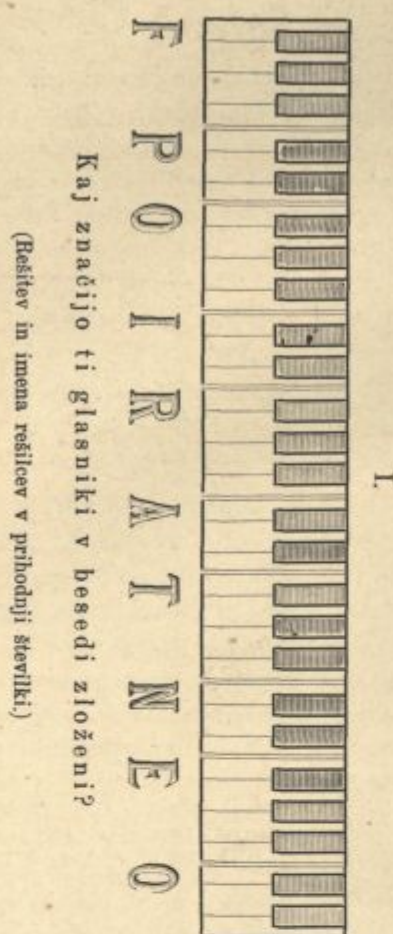
B-hacelj: In pa tisto zavijanje zaradi konkurza! Saj vemo, kako se dandanes konkurz dela. V Vipavi n. pr. živi gospod župnik, ki na konkurz niti mislil ni. Kar ga necega dne pokličejo v Ljubljano. Mož ni niti vedel, zakaj so ga poklicali, a prišedši čez 24 ur iz Ljubljane, imel je že konkurz.

A-hacelj: Tu se pač sme reči: „Geschwindigkeit keine Zauberei“!

C-hacelj: Ali pa: Namen posvečuje sredstva.

Zabavne naloge.

(Priobčil J. Š.)

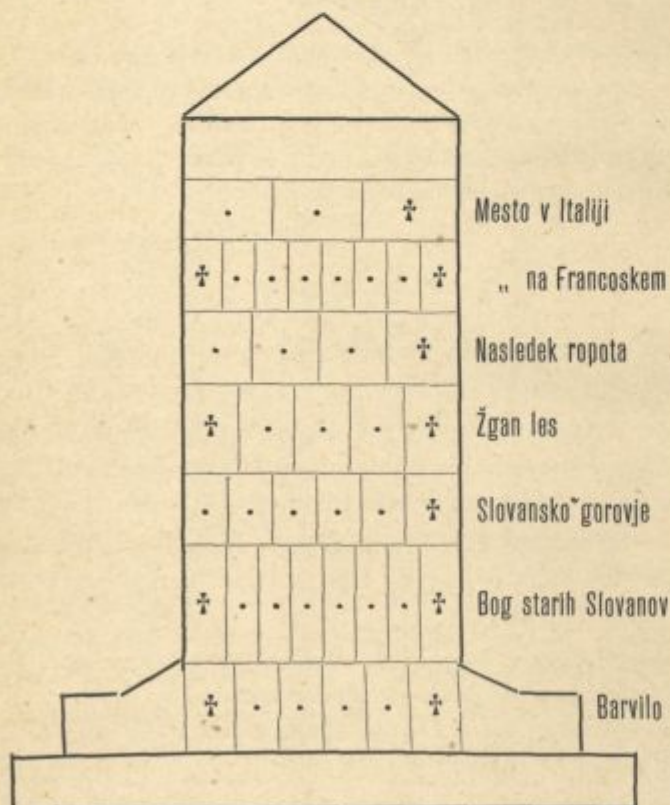

Kaj značijo ti glasniki v besedi zložen?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

II.

Mirodvorski spomenik.

Črke, kjer stoje † povedó ti znani mrtvaški izrek.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

III.

Visoko vrh vasi gnezdim
V prostrani svoji hiši,
Po dnevu večkrat se glasim,
Se daleč glas moj sliši.

Ko huda zima privihra,
Sneg dol in breg pokrije
Po cestah petja mojega
Doneči zvok se čuje.

Spomladi, komaj sneg skopni,
Molim že kvišku glavo,
Se mlado, staro veseli
Nad mojim cvetom rado.

Rešitev zabavnih nalog

iz poslednje številke.

I.

Soglasnik **k**.

Prav so jo rešili: Matej Prosekar v Kotmarivasi
na Koroškem, I. Ž. in Ana I. v Ljubljani, Fran Rode v
Kamniku.

II.

Čarovni kvadrati.

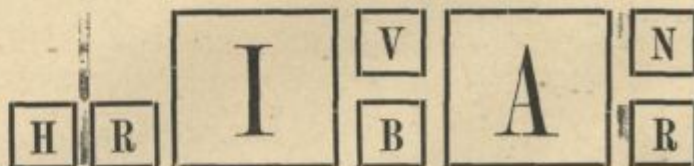
k	r	e	s	g	r	o	š	o	s	e	l
r	u	d	a	r	i	b	a	s	e	n	o
	d	e	n	o	b	e	l		n	a	k
s	a	n	i	š	a	i	a	l	o	k	a

Prav rešil je kvadrate g. I. Korenčan v Ljubljani.

III.

m
k a t
k o r a n
m a r i b o r
t a b o r
n o r
r

IV.

IVAN HRIBAR.

Tretjo in četrto nalogo so rešili: Valentin Pogačnik
v Ljubljani, Matej Prosekar v Kotmarivasi, Ivan Kraker
v Senožečah, Fran Fajdiga v Sodražici, I. Alešovec v
Opatiji, I. T. in F. Č. v Tolminu, Ana I. in I. Ž. v Ljub-
ljani in Anton Kirar v Šmarjeti, Lavoslav Apat v Šent
Juriji ob Tabru, Vek. Jerina v Trstu, J. T. v Ljubljani.